

Aleg 177

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 29. lipca 1905 Nr. 97. Dz. u. kr. o zezwoleniu gminie król. stoł. m Lwowa na pobór opłaty gminnej na cele dobroczynności od przedstawień teatralnych, koncertów i wszelkich innych przedstawień i widowisk.

Wysoki Sejmie!

Ustawą z dnia 29. lipca 1905 Nr. 97. dz. u. kr. przyznano gminie król. stoł. m. Lwowa prawo poboru opłat gminnych na cele dobroczynności od biletów wstępu na przedstawienia teatralne, koncerty i wszelkie inne widowiska publiczne w wysokości oznaczonej szczegółowo w Art. II. tej ustawy.

Uchwałami z dnia 11. i 18. grudnia 1913 L. 251 postanowiła Rada miejska we Lwowie wyjednać w drodze ustawodawczej zmianę powyższej ustawy w kierunku podwyższenia wymienionych opłat, usunięcia niektórych usterek i niejasności dotychczasowej ustawy i wprowadzenia większej jednolitości i przejrzystości w taryfie opłat.

Przeciw uchwałom tym, które w gminie należycie ogłoszono, nie wniesiono żadnego protestu.

Potrzebę zmiany dotychczasowej ustawy o opłatach na cele dobroczynności z d. 29. lipca 1905 Nr. 97. dz. u. kr. uzasadnia Reprezentacja miejska we Lwowie w następujący sposób:

Dotacja gminy miasta Lwowa, na cele dobroczynne i humanitarne, zwiększa się corocznie, stosownie do wzrastających ustawicznie wymogów i zadań gminy na tem polu. Gdyby przeto gmina miasta Lwowa ze wzrostem tych wydatków nie miała równocześnie i pokrycia odpowiedniego, nie mogłaby tym kulturalnym wymogom zadość uczynić.

Że tak się rzecz ma, stwierdzić to może wykaz budżetowy wydatków na cele dobroczynne i humanitarne z 3 lat ostatnich, z którego się okazuje, że gdy w roku 1910 budżetowa dotacja gminy w dziale powyższym w rozchodach wynosiła kwotę 396.882 koron, to przychód z podatku od widowisk, służący na pokrycie tego wydatku, wyniósł w r. 1910 kwotę 86.084 koron 33 h., gdy dotacja na rok 1911 wynosiła kwotę 443.206 koron, to dochód z podatku biletowego przyniósł w roku 1911 kwotę 117.796 koron 89 h., gdy wreszcie dotacja ta w roku 1912 wynosiła w wydatkach kwotę 490.252 koron, to podatek biletowy przyniósł dochodu w roku 1912 kwotę 152.932 koron 48 h.

Wynika z tego, że przy uwzględnieniu przychodu z podatku od widowisk przeznaczonych ustawowo na cele dobroczynności w roku 1910, był niedobór finansowy w tym dziale, który gmina miasta Lwowa pokryć musiała z innych funduszy w kwocie 310.797 K 67 h., w roku 1911 niedobór w kwocie 325.409 K 11 h. wreszcie w roku 1912 niedobór w kwocie 337.319 K 49 h.

Z powyższego zestawienia okazuje się, jak wielkie kwoty miasto Lwów wydaje corocznie na cele humanitarne i dobroczynne i że gdyby nie miało zarazem chociażby częściowego a spodziewanego pokrycia w dochodach z projektowanej noweli, nie mogłoby podołać w żaden sposób wymogom na tem polu istniejącym

Co do przypuszczalnej nadwyżki dochodów z tej nowej ustawy, to z powodu, że onosi się ona w głównej mierze do przedsiębiorstw wymienionych w grupie B) i C) artykułu II. teraźniejszej ustawy, a zatem do kinoteatrów, cyrków i kawiarni z muzykami, warieté i t. p. i dotyka wyłącznie prawie przedsiębiorstwa o niekulturalnym charakterze, przychód mógłby być znaczniejszy i wynosiłby przypuszczalnie więcej o 20 do 25 tysięcy koron rocznie.

Pomijając konieczność podwyższenia dochodu z opłat powyższych, ustawa z 29. lipca 1905 Dz. u. kr. Nr. 97, zezwalająca gminie król. stoł. miasta Lwowa na pobór opłaty gminnej na cele dobroczynności od biletów wstępu na przedstawienia teatralne, koncerty i wszelkie inne przedstawienia i widowiska, wprowadzona w życie w lutym 1908 roku, a zatem wcześniej, aniżeli w innych miastach Austrii wykazała w zastosowaniu pewne braki, które przynoszą dotkliwą stratę dla funduszu dobroczynnościowego.

I tak w art. II. B. obecnie obowiązującej ustawy, do której to grupy należą cyrki i inne przedsiębiorstwa w ustawie szczegółowo nie wymienione a zatem i kinematografy, jest zawarty przepis, że przedsiębiorstwa te obciążone są podatkiem biletowym dopiero począwszy od 50 halerzy wyżej.

Znaną jest rzeczą, że cyrki nie są wcale przedsiębiorstwami oświatowymi ani też kulturalnymi, toż samo i kinematografy są również tylko zabawowymi a często niezbyt moralnymi widowiskami, nadto te ostatnie są największymi szkodnikami teatrów i robią im największą konkurencję, tak, że w innych miastach liczba ich z tego powodu jest do minimum zredukowaną. Uwolnienie przeto tych przedsiębiorstw do kwoty 50 halerzy od podatku biletowego nie jest wcale uzasadnione, a dodać należy, że gdyby tylko bardzo nieznacznie opodatkować je począwszy od najniższej ceny wstępu, fundusz dobroczynności publicznej, od której obecnie wszędzie tak wiele wymaga się, zostałby znacznie, a całkiem słusznie zwiększony.

Dalej w art. II. C. ustawa za mało specyfikuje rodzaje przedsiębiorstw, a nadto zawiera niepotrzebnie ustęp, „w których bywają podawane w sali widowisk napoje i potrawy“, bo bez względu na to, od przedsiębiorstw tam wymienionych, powinien być pobierany podatek jeżeli się go pobiera od teatru i innych widowisk kulturalnych.

Nadto wedle tego ustępu, od szynków i kawiarni, jeżeli do nich niema wstępu za biletami — co prawie wszędzie jest regułą, nie może być żaden podatek pobierany, bo ustawa przepisuje wyraźnie, jako podatek od tych przedsiębiorstw 10% od biletów lub innej opłaty“.

Jest to luka dla fundnszu dobroczynności bardzo dotkliwa, gdyż właśnie ten rodzaj przedsiębiorstw winien być jak najwyżej opodatkowany, jak to zresztą i sama ustawa zaznacza, wymieniając 10%, a zatem stosunkowo wysoką stopę podatkową.

Konieczną przeto rzeczą okazuje się wyspecyfikować w tym względzie rodzaje produkcji w tych lokalach i wydać przepis co do poboru podatku w razie, gdyby do tych lokalów nieustanowiono opłat wstępu.

Wreszcie należy unormować odmiennie pobór podatku od przedstawień urządzanych przez towarzystwa prywatne, przykładowo biorąc „Kasyno miejskie“, „Koło literackie“ i t. p. Ustawa zwalnia członków tych stowarzyszeń jako mających cele kulturalne od podatku — natomiast słuszną jest rzeczą, żażeby osoby nie będące członkami tych stowarzyszeń, a płacące wysokie nieraz ceny wstępu na koncerty i t. p. produkuje, urządzone tam niejednokrotnie przez sławnych artystów, robiących konkurencyje przedstawieniom teatralnym — płaciły również choćby nieznaczny podatek na cele dobroczynności.

Również końcowy ustęp art. II. o przedstawieniach na cele dobroczynne jest wadliwy i zbędny.

Z chwilą bowiem wprowadzenia w życie ustawy tej, fachowi przedsiębiorcy poczeli dawać bez przerwy przedstawienia na cele dobroczynne, dając jednak tylko nieznaczną część dochodu na cele dobroczynne i uchylali się w ten sposób od podatku.

Uznając słusność motywów, które skłaniają Reprezentację m. Lwowa do starania się o zmianę ustawy o opłatach na cele dobroczynności do przedstawień teatralnych, koncertów i innych widowisk, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

projekt ustawy.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomerji
z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy :

Adam Gołuchowski, w. r.

Sprawozdawca :

Mieczysław Onyszkiewicz, w. r.
Członek Wydziału krajowego.

Ustawa

z dnia, o zezwoleniu gminie król. stoł. miasta Lwowa pobór opłat gminnych na cele dobroczynności publicznej od przedstawień teatralnych, koncertów i wszelkich innych przedstawień, widowisk, balów i zabaw.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina król. stoł. miasta Lwowa uprawnioną jest do poboru opłat gminnych na cele dobroczynności publicznej od przedstawień, koncertów, widowisk, balów i zabaw.

Art. II.

Opłaty te pobiera się:

A) od przedstawień teatralnych w ścisłym tego słowa znaczeniu w wysokości 5% od ceny biletów wstępu.

Bilety wstępu na przedstawienia teatralne urządzone w teatrach miejskich przez zarząd, względnie dzierżawcę teatrów miejskich, których cena wynosi mniej niż 2 korony oraz bilety wstępu na inne przedstawienia teatralne, urządzone nie przez zarząd lub dzierżawcę teatrów miejskich, których cena nie przynosi 1 korony, nie podlegają opłacie.

B) od wszelkich innych przedstawień, tudzież koncertów, widowisk cyrkowych, wyścigów, panoram, menażeryi fotoplaktonów, kinematografów, kinetofonów, festynów, parków zabawowych, miejsc zabawowych, oraz wszelkich widowisk i atrakcyi w obrębie tychże parków, względnie miejsc zabawowych się znajdujących i innych tym podobnych widowisk, wlotów balonów i aeroplanów, balów, redut, zabaw tanecznych, produkcji muzycznych i wokalnych, odbywających się w restauracyach, kawiarniach i innych lokalach lub też pod gołym niebem, oraz od wszelkich wogóle widowisk i atrakcyi w wysokości 15% od ceny biletów lub innej opłaty za wstęp;

C) od przedstawień wszelkiego rodzaju teatrów rozmaitej, orfeów, colosseum, t. zw. Café-chautant, Café-concert, Varieté, Tingel-tanglów i tym podobnych widowisk w wysokości 20% od ceny biletów lub innej opłaty za wstęp;

D) od przedstawień i widowisk, jakoteż od wszelkich produkcji muzycznych i wokalnych, od koncertów kapel damskich lub innych kapel, wykonywanych czy to przez personal koncertowy, czy to za pomocą instrumentów mechanicznych i automatycznych różnego rodzaju jak: automatyczne fortepiany, katarynki, pianole, tudzież wogóle od wszelkich produkcji i widowisk wymienionych wyżej (od B) i C) i tym podobnych, urządzanych zarobków za wstępem bezpłatnym, będzie pobierała gmina miasta Lwowa opłatę ryczałtową od 20 hal. do 20 koron od każdego koncertu, widowiska i t. p. t. j. za każdy dzień, względnie wieczór, a to stosownie do frekwencji publiczności.

Art. III.

Nie podlegają opłacie bilety nawet płatne wydawane członkom stowarzyszeń, mających na celu popieranie literatury, sztuki, oświaty i muzyki, a urządzających przedstawienia sceniczne lub koncerty we własnych lub najętych lokalnościach.

Bilety natomiast płatne, wydawane osobom, które nie są członkami tych stowarzyszeń, podlegają opłacie po 5% od ceny biletu z tem, że bilety do 1 korony włącznie są wolne od opłaty.

Również nie podlegają opłacie odczyty i wykłady połączone z demonstracjami lub obrazami świetlnymi, mające na celu wyłącznie szerzenie oświaty.

Art. IV.

Przedsiębiorcy, urządzający przedstawienia w Art. II. pod A) B) i C) wymienione, obowiązani są pobierać opłaty od biletów bez wynagrodzenia za tę czynność, pod kontrolą i wedle przepisów wykonawczych, które Rada miasta Lwowa wyda jednocześnie z wprowadzeniem tej ustawy w życie. Przedsiębiorcy ci odpowiedzialni są za pobieranie i wniesienie tych opłat do kasy miejskiej. Opłaty w Art. II. pod D) tudzież w Artykule III. ustęp drugi wymienione, uiszcza i wnosi do kasy miejskiej przedsiębiorca, względnie zarząd stowarzyszenia. Zaległe opłaty ściągać będzie Magistrat w sposób przepisany dla ściągnięcia podatków rządowych.

Art. V.

Przekroczenie powyższych przepisów, popełnione przez przedsiębiorcę, jego personal lub publiczność, o ile nie pod-

padają pod postanowienia powszechnej ustawy karnej, karać będzie Magistrat miasta Lwowa grzywną do 200 koron, lub w razie nieściągalności, aresztem do dni 20-tu.

Art. VI.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w trzy miesiące po jej ogłoszeniu. Jednocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia ustawy z dnia 29. lipca 1905 Dz. u. kr. Nr. 97.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z Moim Ministrem skarbu.
